

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko „E.(...)” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2010 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. akt I WSC (...) [I ACz (...)],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w P. zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 2009 r. zwrócił pozew powodowi M. J. ze względu na nieusunięcie braków formalnych pozwu. W uzasadnieniu wyjaśnił, że pełnomocnik powoda w zakreślonym terminie sprecyzował żądanie pozwu w zakresie oznaczenia lokalu powoda, nie określił natomiast umowy sprzedaży, która narusza interes powoda. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 21 maja 2009 r. oddalił zażalenie powoda na to zarządzenie. Powód wniósł zażalenie na wymienione postanowienie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5

sierpnia 2009 r. odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne. W dniu 14 sierpnia 2009 r. pełnomocnik powoda wniósł skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 21 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2009 r. odrzucił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu wyjaśnił, że, zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., nie przysługuje skarga kasacyjna od postanowienia oddalającego zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu. Poza tym od jednego orzeczenia przysługuje jeden środek zaskarżenia, zaś powód już wcześniej wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 21 maja 2009 r.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie art. 398¹ § 1 k.p.c. Podkreślił, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 21 maja 2009 r. zamyka powodowi możliwość wytoczenia powództwa w związku z upływem trzyletniego terminu określonego w art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw dotyczących nabywania nieruchomości.

Przewodniczący Wydziału II w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego pismem z dnia 14 stycznia 2010 r. zwrócił powodowi pismo o „cofnięciu pozwu” z uwagi na niezachowanie przymusu adwokacko-radcowskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przede wszystkim trzeba sprzeciwić się twierdzeniu skarżącego, że dopuszczalność skargi kasacyjnej od postanowień zależy od tego, czy dane postanowienie kończy postępowanie w sprawie. Ujęcie normatywne jest inne: niedopuszczalność skargi kasacyjnej na postanowienia jest zasadą, od której zamknięty katalog wyjątków został przewidziany w art. 398¹ § 1 k.p.c. Zwrot pozwu powoduje, co do zasady, że wniesiony pozew nie wywołuje żadnych skutków prawnych. W szczególności zatem jest możliwe i dopuszczalne ponowne wystąpienie z pozwem w danej sprawie. Ponowne wytoczenie powództwa jest zatem właściwe do „naprawienia” nieprawidłowości, które spowodowały zwrot pozwu. Jest oczywiste, że w wyjątkowych wypadkach ta droga postępowania ze względu na brzmienie konkretnych norm materialnoprawnych będzie niemożliwa. Tak jest w analizowanej sprawie, ze względu na upływ terminów zawitych do wniesienia powództwa. Powstanie takiej sytuacji nie jest jednak konsekwencją zwrotu pozwu, lecz wadliwego przygotowania pozwu oraz złożenia go tuż przed upływem terminu prekluzyjnego. To strona ponosi ryzyko i konsekwencje zbyt późnego dochodzenia należnych jej roszczeń.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.).